YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (kahdeksas jaosto)

21 päivänä kesäkuuta 2007 *

Asiassa C-163/06 P,

jossa on kyse yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 56 artiklan nojalla 23.3.2006 tehdystä valituksesta,

Suomen tasavalta, asiamiehenään E. Bygglin, prosessiosoite Luxemburgissa,

valittajana,

ja jossa vastapuolena on

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään G. Wilms ja P. Aalto, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: suomi.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja E. Juhász sekä tuomarit J. Malenovský ja T. von Danwitz (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Valituksellaan Suomen tasavalta vaatii kumottavaksi Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-177/05, Suomen tasavalta vastaan komissio, 9.1.2006 antaman määräyksen (ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa; jäljempänä valituksenalainen määräys), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti tutkimatta Suomen tasavallan kanteen, jossa vaadittiin Euroopan yhteisöjen komission (budjettipääosaston) sellaisen päätöksen kumoamista, jonka väitetään sisältyvän 28.2.2005 päivättyyn kirjeeseen sekä tämän vahvistavaan 25.4.2005 päivättyyn kirjeeseen ja jossa komission väitetään kieltäytyneen aloittamasta Suomen tasavallan kanssa neuvotteluita komission EY 226 artiklan mukaisessa rikkomusasiassa 2003/2180 Suomen tasavallalta taannehtivasti vaatimien tullien ja niille maksupäivään saakka kertyneiden viivästyskorkojen ehdollisesta maksusuorituksesta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Yhteisöjen omista varoista tehdyn päätöksen 94/728/EY, Euratom soveltamisesta 22.5.2000 annetun neuvoston asetuksen (EY, Euratom) N:o 1150/2000 (EYVL L 130, s. 1) 6 artiklassa, joka sisältyy kyseisen asetuksen II osastoon, jonka otsikkona on "Omien varojen tilinpito", edellytetään, että näitä varoja koskeva kirjanpito hoidetaan kunkin jäsenvaltion valtiovarainhallinnossa tai kunkin jäsenvaltion nimeämässä laitoksessa ja että se jaotellaan varojen luonteen mukaisesti. Tässä artiklassa vahvistetaan yksityiskohtaiset säännöt, jotka koskevat tätä tilinpitoa ja niitä tietoja, jotka on toimitettava komissiolle.

3 Asetuksen N:o 1150/2000 9 artiklan 1 kohdassa, joka sisältyy III osastoon, jonka otsikkona on "Omien varojen käyttöön asettaminen", säädetään seuraavaa:

"Kunkin jäsenvaltion on hyvitettävä omat varat 10 artiklassa määriteltyjen yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti tilille, joka on avattu tätä tarkoitusta varten komission nimissä kyseisen jäsenvaltion valtiovarainhallinnossa tai sen nimeämässä laitoksessa.

Tämän tilin pitäminen on maksutonta."

4 Asetuksen 11 artiklan mukaan "asianomaisen jäsenvaltion on maksettava kaikista 9 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulle tilille tehtävien tuloutusten viivästyksistä korkoa, jonka korkokanta on kyseisen jäsenvaltion rahamarkkinoilla eräpäivänä lyhyen aikavälin rahoitukseen sovellettava korkokanta kahdella pisteellä korotettuna. Korkokantaan lisätään 0,25 pistettä kutakin viivästyskuukautta kohden. Korotettua korkokantaa sovelletaan koko viivästyksen ajalta".

Asian tausta

5 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on esittänyt asian taustalla olevat tosiseikat valituksenalaisen määräyksen 1–9 kohdassa seuraavasti:

"1 Komissio käynnisti Suomen tasavaltaa vastaan 17.10.2003 jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn, minkä jälkeen se antoi EY 226 artiklan mukaisesti perustellun lausunnon, jossa se katsoi, että Suomen tasavalta on laiminlyönyt yhteisön oikeuden mukaiset velvoitteensa, kun se ei ole laskenut ja hyvittänyt komissiolle tilittämättä jääneitä yhteisön omia varoja, jotka liittyvät vuosina 1998–2002 toteutettuun puolustustarvikkeiden tuontiin, eikä maksanut vastaavia viivästyskorkoja.

2 Suomen tasavalta on kiistänyt komission oikeudellisen kannan ja katsonut, että EY 296 artiklassa sille annetaan oikeus keskeisten turvallisuusetujensa suojaamiseksi olla antamatta luottamuksellisia tietoja puolustustarvikkeiden tuonnista ja lisäksi rikkomusmenettelyssä kyseessä olevan ajanjakson aikana olla kantamatta tulleja kyseessä olevasta tuonnista.

3 Keskeyttääkseen niiden viivästyskorkojen kertymisen, joita sovelletaan – – asetuksen (EY, Euratom) N:o 1150/2000 – – 11 artiklassa asetetuin edellytyksin, Suomen tasavalta pyysi komissiota 25.1.2005 aloittamaan kanssaan neuvottelut taannehtivasti vaadittuja tulleja ja maksupäivään saakka kertyviä viivästyskorkoja koskevan ehdollisen maksusuorituksen tekemiseksi. Suomen tasavalta viittasi tällaista ehdollista maksusuoritusta koskevaan mahdollisuuteen liittyvään yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön. Se ilmaisi toiveensa tehdä komission kanssa sopimus kyseisestä ehdollisesta maksusuorituksesta.

4 Komissio ilmoitti budjettiasioista vastaavan komission jäsenen 8.2.2005 päivätyllä kirjeellä Suomen tasavallalle, että se voi yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisesti tehdä ehdollisen maksusuorituksen, jolla säilytetään tämän jäsenvaltion oikeudet siihen asti, kunnes yhteisöjen tuomioistuin antaa päätöksensä. Komissio pyysi Suomen viranomaisia ottamaan yhteyttä budjettipääosastoon maksusuorituksen käytännön järjestelyjen osalta.

5 Puhelimitse tapahtuneen yhteydenoton jälkeen komissio totesi budjettipääosaston pääjohtajan 28.2.2005 päivätyllä kirjeellä (ensimmäinen riidanalainen kirje) Suomen tasavallalle, ettei komissiolla ollut laillista oikeutta tehdä Suomen viranomaisten toivoman kaltaista sopimusta, kun otetaan huomioon jäsenvaltioiden yhteisöjen omia varoja koskevat velvoitteet, eikä se voinut neuvotella yksittäisiä maksuja koskevia erityisehtoja, paitsi jos jäsenvaltiolla on vakavia laskentavaikeuksia, mihin ei ole vedottu käsillä olevassa asiassa.

6 Budjettipääosaston pääjohtaja – – vahvisti Suomen viranomaisille mahdollisuuden toteuttaa yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä tarkoitettu ehdollinen maksusuoritus. Hän täsmensi käytännön järjestelyt, joiden mukaisesti tällainen maksusuoritus voitaisiin toteuttaa, ja kyseisen maksusuorituksen seuraukset yhteisöjen tuomioistuimessa käytävän oikeudenkäyntimenettelyn suhteen.

7 Suomen tasavalta muistutti 18.3.2005 päivätyllä kirjeellä komissiota siitä, että rikkomusmenettelyssä oli kyse siitä, onko jäsenvaltiolla oikeus EY 296 artiklan nojalla olla ilmaisematta puolustustarvikkeiden tuontiin liittyviä luottamuksellisia tietoja ja suspendoida tähän tuontiin liittyviä tulleja, ja että ehdollisen maksusuorituksen nimenomaisena tavoitteena oli keskeyttää asetuksessa N:o 1150/2000 tarkoitettujen viivästyskorkojen kertyminen.

8 Suomen viranomaiset korostivat lisäksi, että niiden ehdollisella maksusuorituksella on kaksi edellytystä, eli yhtäältä se, että komissio sitoutuu saattamaan asian yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi, ja toisaalta se, että ne saavat takeet siitä, että ne voivat suorittaa kyseisen maksun poiketen tavanomaisesta menettelystä eli ettei niiden tarvitse ilmaista Suomen keskeisiä turvallisuusetuja vaarantavia tietoja.

9 Komissio ilmoitti budjettipääosaston pääjohtajan 25.4.2005 päivätyllä kirjeellä (toinen riidanalainen kirje) Suomen viranomaisille uudelleen, ettei se voinut neuvotella pyydettyä sopimusta, ja lisäksi vahvisti 28.2.2005 päivätyn kirjeensä sisällön."

Kanne yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja valituksenalainen määräys

6 Suomen hallitus nosti 11.5.2005 rekisteröidyllä kannekirjelmällä kanteen, jonka johdosta valituksenalainen määräys annettiin.

7 Komissio, joka esitti oikeudenkäyntiväitteen, vaati, että kanne jätetään tutkimatta, ja toissijaisesti, että se hylätään perusteettomana.

8 Suomen tasavalta vaati, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ottaa kanteen tutkittavaksi ja kumoaa komission päätöksen, joka sen mukaan sisältyi 28.2.2005 päivättyyn kirjeeseen sekä tämän vahvistavaan 25.4.2005 päivättyyn kirjeeseen (jäljempänä yhdessä "riidanalaiset kirjeet") ja jossa komissio oli sen mukaan

kieltäytynyt aloittamasta Suomen tasavallan kanssa neuvotteluita komission EY 226 artiklan mukaisessa rikkomusmenettelyssä 2003/2180 Suomen tasavallalta taannehtivasti vaatimien tullien ja niille maksupäivään saakka kertyneiden viivästyskorkojen ehdollisesta maksusuorituksesta.

9 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan nojalla annetulla valituksenalaisella määräyksellä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti kanteen tutkimatta aloittamatta suullista käsittelyä.

10 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että riidanalaiset kirjeet, jotka oli osoitettu Suomen tasavallalle jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn oikeudenkäyntiä edeltävän vaiheen aikana, eivät sisällä päätöstä, jolla olisi sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voisivat vaikuttaa kyseisen jäsenvaltion etuihin.

11 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen määräyksen 32 kohdassa, että neuvottelujen aloittamisesta kieltäytyminen ei merkitse kyseiselle jäsenvaltiolle vastaista päätöstä. Esillä olevassa riita-asiassa kyseessä olevien neuvottelujen kaltaisten neuvottelujen aloittaminen – jos oletetaan komissiolla olleen toimivalta suostua siihen – ei nimittäin olisi sellaisenaan voinut vaikuttaa Suomen tasavallan oikeusasemaan, koska ainoastaan sopimuksen tekemisellä näiden neuvottelujen päätteeksi, jos neuvottelut onnistuvat, voi mahdollisesti olla tällainen vaikutus.

12 Valituksenalaisen määräyksen 33 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että kun kyse on yhteisön omista varoista, asetuksen N:o 1150/2000 säännöksissä tai yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä ei myönnetä komissiolle toimivaltaa aloittaa minkäänlaisia neuvotteluja jäsenvaltioiden kanssa.

13 Ehdollisen maksusuorituksen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistutti valituksenalaisen määräyksen 34 kohdassa, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan maksusuorituksen mahdollinen "ehdollisuus" liittyy maksamisesta huolimatta sen vahvistamiseen, että jäsenvaltion ja komission välillä vallitsee erimielisyys komission perimän velan perusteista.

14 Tämän jälkeen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi kyseisen määräyksen 35 ja 36 kohdassa, ettei komissio ollut kieltäytynyt siitä, että Suomen tasavalta tekee rikkomusmenettelyn kohteena olevien tullien ehdollisen maksusuorituksen, vaan komissio päinvastoin ilmoitti Suomen viranomaisille tarjotusta mahdollisuudesta tehdä kyseinen maksusuoritus yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisesti. Komissio ilmoitti, että oli riittävää, että Suomen viranomaiset laskevat maksamattomat tullit ja saattavat komission käyttöön sen omien varojen tilille pääomaa vastaavat määrät, joille komissio laskee viivästyskoron sen päivän, jona kyseiset tullit olisi pitänyt saattaa komission käyttöön (jäsenvaltion toimittama tieto), ja maksun tosiasiallisen suorittamispäivän väliseltä ajalta. Lopuksi komissio totesi, että jos Suomen tasavalta voittaisi yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltävänä olevan jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan asian, komissio maksaisi takaisin ehdollisesti maksetut määrät.

15 Valituksenalaisen määräyksen 37–40 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi kaksi ehdollista maksusuoritusta koskevaa "edellytystä", jotka Suomen hallitus oli esittänyt, eli edellytyksen, joka koskee komission sitoumusta nostaa yhteisöjen tuomioistuimessa jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskeva kanne, ja edellytyksen, joka koskee vapautusta luottamuksellisten tietojen toimittamisesta. Yhtäältä se nimittäin totesi, että komission harkintavalta, joka sillä on sen suhteen, nostaako se yhteisöjen tuomioistuimessa tällaisen kanteen, sulkee pois kenen hyvänsä oikeuden vaatia, että komissio ottaisi tietyn kannan. Toisaalta komissio ei ole vaatinut, että ehdollisen maksusuorituksen yhteydessä olisi toimitettava jäsenvaltion keskeisiä turvallisuusetuja vaarantavia luottamuksellisia tietoja.

16 Tämän jälkeen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätteli, että koska riidanalaiset kirjeet eivät näin ollen ole EY 230 artiklassa tarkoitettuja päätöksiä ja koska niistä ei tämän vuoksi voida nostaa kumoamiskannetta, kumoamiskanne oli näin ollen jätettävä tutkimatta.

Asianosaisten vaatimukset

17 Suomen tasavalta vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen määräyksen

– toteaa, että Suomen tasavallan EY 230 artiklan nojalla nostama kanne on otettava tutkittavaksi, ja

– palauttaa pääasian yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi ja siellä määrättäväksi, että komission on korvattava Suomen tasavallalle myös valitusasian käsittelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

18 Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

– hylkää valituksen perusteettomana ja

– velvoittaa Suomen tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valituksen arviointi

19 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklassa määrätään, että jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat kokonaan tai osittain tai jos valitus on selvästi perusteeton kokonaan tai osittain, yhteisöjen tuomioistuin voi milloin tahansa esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella ja julkisasiamiestä kuultuaan hylätä valituksen kokonaan tai osittain perustellulla määräyksellä aloittamatta suullista käsittelyä.

20 Valituksenalaisen määräyksen kumoamista koskevien vaatimusten tueksi Suomen hallitus vetoaa yhteen ainoaan valitusperusteeseen, joka jakautuu neljään osaan. Valitusperuste perustuu oikeudelliseen virheeseen, joka johtuu siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kieltäytynyt pitämästä riidanalaisia kirjeitä EY 230 artiklan mukaisina kannekelpoisina päätöksinä.

21 Komissio huomauttaa, että koska riidanalaiset kirjeet ovat yksinkertaisia tiedonantokirjeitä, joissa selitetään komission lähestymistapaa esillä olevaan kysymykseen, kumpikaan kirje ei vaikuta komission mukaan Suomen tasavallan etuihin tai muuta sen oikeudellista asemaa siitä, mikä se oli ennen riidanalaisten kirjeiden vastaanottamista. Komissio katsoo tämän johdosta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on soveltanut yhteisön oikeutta oikein ja että Suomen tasavalta ei ole osoittanut, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi tehnyt oikeudellisen virheen.

Toinen ja kolmas osa, jotka koskevat komission toimivallan puuttumisen ja riidanalaisten kirjeiden sitomattoman oikeusvaikutuksen virheellistä arviointia

Suomen hallituksen lausumat

22 Suomen hallitus riitauttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen määräyksen 28–36 kohdassa esittämän toteamuksen, joka koskee yhtäältä sitä, ettei komissiolla ole toimivaltaa aloittaa neuvotteluja jäsenvaltioiden kanssa, ja toisaalta näiden neuvottelujen tarpeettomuutta.

23 Suomen hallitus katsoo, että rikkomusmenettelyyn liittyvää mahdollisuutta tehdä ehdollinen maksusuoritus ei voida arvioida asetuksen N:o 1150/2000 säännösten perusteella, koska asetus ei sisällä mitään säännöksiä sellaisia maksuja koskevista menettelyistä, joissa ei ole kysymys omista varoista, jotka asetetaan yhteisön käyttöön.

24 Yhteisön oikeudessa ei Suomen hallituksen mukaan ole säädetty sellaista järjestelmää, jonka puitteissa ehdollinen maksu voitaisiin tehdä siten, että jäsenvaltion oikeudet taattaisiin. Suomen hallitus toteaa tältä osin, että on epäselvää, miten jäsenvaltio voi varmistua siitä, että komissio saattaa asian yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi sen jälkeen, kun varat viivästyskorkoineen on maksettu, ja miten meneteltäisiin sellaisessa tapauksessa, jossa komissio luopuu kanteen nostamisesta, sillä yhteisön oikeus ei sisällä takeita sen varmistamiseksi, että kyseinen valtio saa ehdollisen maksusuorituksen takaisin.

25 Suomen hallitus pitää erityisesti valitusperusteen kolmannen osan yhteydessä virheellisinä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 35 ja 36 kohdassa esittämiä toteamuksia ja kyseisen tuomion 42 kohdassa esittämää johtopäätöstä, jonka mukaan riidanalaisilla kirjeillä ei ollut minkäänlaista sitovaa oikeusvaikutusta, koska komissio ei ollut kieltäytynyt ehdollisesta maksusuorituksesta.

26 Näiden näkökohtien perusteella Suomen hallitus katsoo, että jäsenvaltion tulisi voida sopia komission kanssa ehdollista maksusuoritusta koskevista edellytyksistä, ja pitää ehdollisen maksusuorituksen tekemiseksi tarpeellisena neuvottelujen aloittamista ehdollista maksusuoritusta koskevasta sopimusjärjestelystä. Tätä edellyttää Suomen hallituksen mukaan sekä EY 10 artiklan mukaisen lojaalin yhteistyön periaate että oikeusvarmuus.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

27 Aluksi on todettava, että valitusperusteen toinen ja kolmas osa on käsiteltävä yhdessä. Osoittaakseen, että ehdollista maksusuoritusta koskevien neuvottelujen aloittamisesta kieltäytyminen on EY 230 artiklassa tarkoitettu kannekelpoinen toimi, nämä kaksi osaa koskevat lähinnä komission toimivaltaa aloittaa tällaiset neuvottelut ja tällaisten neuvottelujen tarpeellisuutta.

28 Ensiksi on huomautettava, että väite, jonka mukaan asetuksella N:o 1150/2000 ei ole merkitystä asian kannalta, on tehoton. On nimittäin niin, että tällä asetuksella on merkitystä asian kannalta siltä osin kuin asetuksella pyritään säätämään yhteisön omien varojen järjestelmästä, mutta siinä ei sen sijaan ole mitään säännöstä Suomen hallituksen vaatimien neuvottelujen kaltaisista neuvotteluista. Asetuksen N:o 1150/2000 20 perustelukappaleen ensimmäisen virkkeen jälkimmäisestä lauseesta ilmenee, että "komission olisi käytettävä toimivaltaansa tämän asetuksen säännösten mukaisesti".

29 Niinpä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on menetellyt perustellusti todetessaan, että asetuksessa ei anneta komissiolle toimivaltaa aloittaa mitään neuvotteluja jäsenvaltioiden kanssa.

30 Toiseksi on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen määräyksen 33 kohdassa mainitseman vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan velvollisuus todeta yhteisön omat varat, velvollisuus tulouttaa ne komission tileihin määräajassa ja lopuksi velvollisuus maksaa viivästyskorkoja liittyvät erottamattomasti toisiinsa (ks. myös asia C-392/02, komissio v. Tanska, tuomio 15.11.2005, Kok. 2005, s. I-9811, 67 kohta). Sen vuoksi, että ne liittyvät erottamattomasti toisiinsa, komissio ei myöskään voi aloittaa yksittäisiä neuvotteluja näistä tekijöistä yhden osalta.

31 Tämän saman päättelytavan mukaisesti yhteisöjen tuomioistuin on todennut, että yhteisöjen omista varoista tehdyn päätöksen 88/376/ETY, Euratom soveltamisesta 29.5.1989 annetun neuvoston asetuksen (EY, Euratom) N:o 1552/89 (EYVL L 155, s. 1) 11 artiklan, joka toistetaan asetuksessa N:o 1150/2000 (ks. asia C-363/00, komissio v. Italia, tuomio 12.6.2003, Kok. 2003, s. I-5767, 23 kohta), mukaiset viivästyskorot on maksettava, onpa sen viivästyksen syy, joka esiintyy näiden varojen siirtämisessä komission tilille, mikä tahansa (ks. mm. asia C-96/89, komissio v. Alankomaat, tuomio 16.5.1991, Kok. 1991, s. I-2461, 38 kohta; em. asia komissio v. Italia, tuomion 44 kohta ja asia C-460/01, komissio v. Alankomaat, tuomio 14.4.2005, Kok. 2005, s. I-2613, 91 kohta).

32 Niinpä komissio ei voinut tehdä muuta kuin ilmoittaa Suomen hallitukselle siitä, että komissiolla ei ollut yhteisön lainsäädännön eikä yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön nojalla toimivaltaa neuvotella omien varojen maksamista koskevista ehdoista ja edellytyksistä. Tästä seuraa, että koska riidanalaiset kirjeet ovat luonteeltaan pelkästään informatiivisia toimia, sillä niissä vain selostetaan ehdollista maksusuoritusta koskeva oikeustilanne, ne eivät voi vaikuttaa Suomen tasavallan etuihin eivätkä muuttaa sen oikeudellista asemaa siitä, mikä se oli ennen näiden kirjeiden vastaanottamista.

33 On täsmennettävä, että jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen nostamiseksi tämän määräyksen 8 kohdassa mainitun rikkomusmenettelyn, jossa tuli esille kysymys ehdollista maksusuoritusta koskevien neuvottelujen aloittamisesta, jälkeen komission on pitänyt soveltaa niitä oikeussääntöjä, jotka olivat voimassa silloin, kun nämä kaksi riidanalaista kirjettä toimitettiin (ks. tältä osin yhdistetyt asiat C-361/02 ja C-362/02, Tsapalos ja Diamantakis, tuomio 1.7.2004, Kok. 2004, s. I-6405, 19 kohta ja asia C-293/04, Beemsterboer Coldstore Services, tuomio 9.3.2006, Kok. 2006, s. I-2263, 19 kohta). Niinpä tähän arviointiin ei voi vaikuttaa tuomio, jolla yhteisöjen tuomioistuin päättää kyseisen jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen käsittelyn ja joka näin ollen annetaan näiden kahden kirjeen toimittamisen jälkeen.

34 Suomen hallitus väittää, että lojaalin yhteistyön periaate ja oikeusvarmuuden periaate yhdessä edellyttävät komissiolta neuvottelujen aloittamista. Tästä seuraa tämän saman hallituksen mukaan, että riidanalaisiin kirjeisiin sisältynyt kieltäytyminen tällaisten neuvottelujen aloittamisesta vaikuttaa Suomen tasavallan etuihin yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla (ks. asia C-147/96, Alankomaat v. komissio, tuomio 22.6.2000, 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja asia C-123/03 P, komissio v. Greencore, tuomio 9.12.2004, Kok. 2004, s. I-11647, 44 kohta). Tätä väitettä ei kuitenkaan voida hyväksyä.

35 Oikeuskäytännöstä tosin ilmenee, että komissio ei voi evätä jäsenvaltiolta oikeutta ehdolliseen maksusuoritukseen (ks. vastaavasti em. asia komissio v. Alankomaat, tuomio 16.5.1991, 17 kohta ja asia C-359/97, komissio v. Yhdistynyt kuningaskunta, tuomio 12.9.2000, Kok. 2000, s. I-6355, 31 kohta), mutta tällaisen oikeuden myöntämiseen sovelletaan ehdollisia maksusuorituksia koskevia yhteisön oikeussääntöjä. Yhteisön oikeus ei kuitenkaan velvoita komissiota tekemään asianomaisen jäsenvaltion kanssa sopimusta, jolla vahvistettaisiin yhteisön oikeuteen perustuvat, jo olemassa olevat kyseisen jäsenvaltion eduksi koituvat velvollisuudet. Mahdollisuus neuvotella maksusuorituksen ehdoista ja edellytyksistä on ristiriidassa omien varojen järjestelmän kanssa. Tältä osin yhteisöjen tuomioistuin on erityisesti korostanut sitä, kuinka tärkeää yhteisöjen omien varojen nopea ja tehokas käyttöön asettaminen on (asia C-378/03, komissio v. Belgia, tuomio 5.10.2006, Kok. 2006, s. I-9805, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

36 Tästä seuraa, että Suomen tasavallalla ei lojaalin yhteistyön periaatteen ja oikeusvarmuuden periaatteen nojalla voi olla oikeutta siihen, että tätä koskevat neuvottelut aloitettaisiin.

37 Kaikista edellä esitetyistä huomioista seuraa, että valitusperusteen toinen ja kolmas osa ovat tehottomia ja että ne on hylättävä selvästi perusteettomina.

Ensimmäinen osa, joka koskee neuvotteluista kieltäytymisen virheellistä arviointia

Suomen hallituksen lausumat

38 Suomen hallitus pitää virheellisenä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen määräyksen 32 kohdassa esittämää toteamusta, jonka mukaan neuvottelujen aloittamista koskevan pyynnön hylkääminen ei merkitse jäsenvaltiolle vastaista päätöstä. Ainoastaan sopimuksen tekeminen neuvottelujen päätteeksi olisi kyseisen kohdan mukaan voinut merkitä jäsenvaltiolle vastaista päätöstä.

39 Suomen hallituksen mukaan neuvottelujen päätteeksi ei voida tehdä sopimusta, ellei neuvotteluja edes aloiteta. Kieltäytyessään EY 10 artiklan vastaisesti edes aloittamasta neuvotteluja komissio on Suomen hallituksen mukaan tosiasiassa evännyt Suomen tasavallalta mahdollisuuden tehdä yhteisöjen tuomioistuimen

oikeuskäytännössä tarkoitettu ehdollinen maksusuoritus (em. asia komissio v. Alankomaat, tuomio 16.5.1991, 17 kohta ja em. asia komissio v. Yhdistynyt kuningaskunta, tuomion 31 kohta). Riidanalainen päätös on siten Suomen tasavallalle vastainen.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

40 Aluksi on palautettava mieliin, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinkin on tehnyt valituksenalaisen määräyksen 30 kohdassa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 230 artiklassa tarkoitettuja kumoamiskanteen kohteeksi kelpaavia toimia tai päätöksiä ovat ainoastaan sellaiset toimenpiteet, joilla on sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi (ks. em. asia Alankomaat v. komissio, tuomion 25 kohta ja em. asia komissio v. Greencore, tuomion 44 kohta).

41 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei kuitenkaan ole tehnyt virhettä todetessaan, että riidanalaisiin kirjeisiin sisältynyt kieltäytyminen neuvottelujen aloittamisesta ei merkitse jäsenvaltiolle vastaista päätöstä. On tosin niin, kuten Suomen hallitus on väittänyt, että neuvottelujen aloittaminen on välttämätön edellytys mahdolliseen sopimukseen pääsemiselle. Koska neuvottelujen aloittaminen ei kuitenkaan takaa sitä, että neuvottelut päättyvät tuloksekkaasti, ainoastaan itse tulos voisi vaikuttaa Suomen tasavallan etuihin. Tulosta koskeva kysymys ei kuitenkaan voi nousta esille, sillä komissiolla ei ole toimivaltaa tehdä sopimusta, joka merkitsee tällaista tulosta, eikä aloittaa neuvotteluja tätä varten.

42 On näin ollen todettava, että myöskään valitusperusteensa ensimmäisellä osalla Suomen tasavalta ei kykene osoittamaan, että nämä kaksi riidanalaista kirjettä merkitsisivät yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä tarkoitettuja päätöksiä. Niinpä tämä osa on tehoton, joten se on hylättävä selvästi perusteettomana.

Neljäs osa, joka koskee ehdollisen maksusuorituksen kahden edellytyksen virheellistä analyysiä

Suomen hallituksen lausumat

43 Suomen hallitus arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen määräyksen 37–41 kohdassa esittämää analyysiä, joka koskee Suomen tasavallan esittämiä kahta ehdollisen maksusuorituksen edellytystä eli edellytystä, jonka mukaan komission on nostettava yhteisöjen tuomioistuimessa jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskeva kanne, ja edellytystä, joka koskee tämän jäsenvaltion vapauttamista sen keskeiset turvallisuusedut vaarantavien luottamuksellisten tietojen ilmoittamisesta. Nämä edellytykset eivät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan sovellu sopimuksen tekemiseen.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

44 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen määräyksen 39 ja 40 kohdassa perustellusti esittämistä toteamuksista ilmenee, että Suomen hallitus ei voi vaatia, että kyseessä oleva maksusuoritus tehdään sillä edellytyksellä, että komissio sitoutuu saattamaan asian yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi ja että komissio ei vaadi asetuksen N:o 1150/2000 6 artiklassa säädettyjä tietoja.

45 Komissiolla mahdollisesti oleva velvollisuus nostaa yhteisöjen tuomioistuimessa jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskeva kanne ja mahdollinen velvollisuus olla vaatimatta asetuksessa N:o 1150/2000 säädettyjä tietoja, joiden väitetään olevan luottamuksellisia, eivät merkitse velvollisuutta neuvotella maksusuorituksesta, johon sovelletaan tällaisia edellytyksiä. Vaikka katsottaisiin, että komission olisi noudatettava näitä edellytyksiä, komissiolla ei nimittäin niiden perusteella olisi velvollisuutta, kuten tämän määräyksen 35 kohdassa on muistutettu, aloittaa vaadittuja neuvotteluja.

46 Riidanalaiset kirjeet eivät näin ollen voi vaikuttaa Suomen tasavallan etuihin siltä osin kuin kyse on siitä, että komissio on kieltäytynyt neuvottelemasta maksusuorituksesta, jonka edellytyksenä on asian saattaminen yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi, ja siitä, että komissio on kieltäytynyt hyväksymästä sitä, ettei toimiteta asetuksessa N:o 1150/2000 säädettyjä tietoja, koska kyseisillä kirjeillä ei muuteta Suomen tasavallan oikeusasemaa selvästi. Näitä kirjeitä ei näin ollen voida pitää päätöksinä, joista voitaisiin nostaa kumoamiskanne. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siten menetellyt perustellusti katsoessaan valituksenalaisen määräyksen 37 kohdassa, ettei kumpikaan näistä "edellytyksistä" sovellu sopimuksen tekemiseen.

47 Näin ollen valitusperusteen neljäskin osa on tehoton, ja se on siksi hylättävä selvästi perusteettomana.

48 Kaikista edellä esitetyistä huomioista seuraa, että valitusperuste on kaikilta osiltaan selvästi perusteeton.

Oikeudenkäyntikulut

49 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan saman työjärjestyksen 118 artiklan nojalla muutoksenhakumenettelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut, että Suomen tasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, ja koska Suomen tasavalta on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (kahdeksas jaosto) on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) Suomen tasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset